

Sygn. akt V CSK 693/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa G. K.

przeciwko A. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku

Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 7 maja 2014 r., sygn. akt II Ca 232/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

3) przyznaje adwokat A.N. ze środków budżetowych Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Opolu kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), bowiem tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka nie wskazała jasno (choćby przez powołanie konkretnego przepisu), która z powyższych przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ma mieć zastosowanie w niniejszej sprawie. Stwierdziła jedynie, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma być usprawiedliwione tym, iż: „jej przedmiot dotyczy naruszenia podstawowych praw jednostki do sprawiedliwego procesu, co w niniejszej sprawie miało miejsce z uwagi na brak możliwości finansowych oraz odpowiedniej wiedzy i nieporadność powódki wynikającą z wieku i stanu zdrowia, które uniemożliwiłyby ochronę jej interesów w sytuacji, gdy strona pozwana dysponowała pomocą profesjonalnego pełnomocnika”. Te stwierdzenia zdają się świadczyć o tym, że zamiarem powódki było powołanie się na nieważność postępowania w sprawie (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) względnie oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z naruszenia prawa procesowego w stopniu mogącym wpłynąć na wynik sprawy (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W skardze kasacyjnej brak jest jednak odrębnego wyводу szerzej uzasadniającego zacytowaną tezę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 października 2001 r., IV CKN 172/01, OSNC 2002, nr 4, poz. 55), koniecznego z uwagi na to, że na tym etapie postępowania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem w doktrynie i judykaturze, nie jest przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualna nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, a jedynie przed sądem drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2009 r., II CSK 80/09, nie publ.). Niedostrzeżenie nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji przez sąd drugiej instancji w postępowaniu apelacyjnym mogłoby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w razie wykazania przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli skarżący trafnie zarzuci sądowi drugiej instancji naruszenie art. 378 § 2 i art. 386 § 2 przez pominięcie nieważności postępowania w niższej instancji. Takie zarzuty nie zostały przez skarżącą postawione ani w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani w ramach podstaw skargi kasacyjnej, poza które Sąd Najwyższy nie mógłby wykroczyć przy jej rozpoznawaniu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), orzeczono jak w postanowieniu.

Podstawą przyznania wynagrodzenia pełnomocnikowi reprezentującemu powódkę z urzędu w postępowaniu kasacyjnym był § 2 ust. 1, § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).